

Kävelin vaatteet märkinä kaatosateessa kirkolta pois. Oli taas kerran mennyt yksi rutiininen tiistai kirkolla kavereiden kanssa. Olin saanut jälleen kuulla yhden Jumalan löytötarinan. Ajattelin miksi en itse ollut sitä Herraa vielä löytänyt. Olin heilunut kirkolla rippikouluiästä asti. Viime kesä oli ollut minun kuudes kesäni isosena, enkä vieläkään ollut löytänyt Jumalaa. Kirosin hiljaa mielessäni: "Haluaisin uskoa, mutta en vain löydä sitä pientä uskon narua, mistä tarttua kiinni". Potkaisin kiveä maassa ärtyneenä ja astuin tiekivetyksen yli keskelle isoa autotietä. Vettä valui kasvoilleni. Joudun jatkuvasti pyhkimään kasvojani, mutta vetäessäni käteni pois kasvoiltani kuuulin kovan äänen ja näin kirkkaan valon. Ja kaikki pimeni. Seuraavan kerran avatessani silmäni seisoin pienessä sairaalahuoneessa. Huoneen toisella reunalla oli iso valkoinen vuode, jossa makasi valkoisiin puettu, ruhjeilla oleva, tyttö. Hänet oli peitelty johdoilla ja kasvoilla oli hengityslaitte. Hänen vieressän istui nainen pää tytön vieressä. Nainen itki äänekkäästi ja mumisi jotain tytön takaisin tuomisesta. Katselin tyttöä surullisena. Hän oli vielä nuori ja olisi ansainnut elää. Tarkaillessani häntä huomasin jotain tuttua tytön oikeassa silmäkulmassa. Siinä oli pieni neliön muotoinen luomi. Kosketin silmäkulmaani ja tajusini, että tuo samainen luomi oli minullakin. Samaan aikaan ymmärsin, että tuo tyttö olin minä. Hämmentyin. Olin samaan aikaan kahdessa paikassa. Juoksin peloissani huoneessa olevan itkevän naisen luokse tietäen että hän oli äitini. Kosketin hänen olkapäätänsä ja pyysin apua. Käteni vain liukui hänen lävitseen. Vetäisin käteni pois kiljuen kauhusta. Mitä äidilleni oli tapahtunut? Mistä lähtien hänen lävitseen oli päässyt menemään. Käteni tärisi ja kyynelvet valuivat. Pelosta vapisten kuiskasin hiljaa: "Äiti auta". Mutta hän ei kuullut minua. Äiti jatkoi hysteeristä nyyhkyttämistä sängyn vierellä. Aikomukseni oli istua lähimmälle tuolille, koska vapisin pelosta. Minun oli pakko istua hengittämään ja kokoamaan ajatuksiani. Putosin kuitenkin tuolin läpi. Säikähtäen tajusin sen, vika ei ollut äidissäni eikä tuolissa. Vika oli minussa. En ollut ruumiissani. Ruumini makasi tuolla valkoisella sairaalasängyllä. Minä olin vain tuon ruhjeilla olevan ruumiin sisältö. Käperryin kasaan lattialle peläten mitä minulle tapahtuisi. Kukaan ei kuulisi minua, ei henkeä voisi kuulla. Ajatukseni kirkastui. Keksinkin, minun pitäisi vain saada henkeni ruumiiseeni. Nousin vapisten ylös, astuin ruumini viereen. Suljin silmäni ja aloin toistaa päässäni: "Päästä minut takaisin." Mitään ei kuitenkaan tapahtunut ja epätoivo pääsi valtaamaan mieltäni. Joku rupesi puhumaan huoneessa. Hätkähdin ja avasin silmäni. Huone oli muuttunut sumeaksi. Erotin huoneessa valkotakkisen henkilön joka puhui äidilleni. Henkilö sanoi: "Hän on menehtynyt. Valitettavasti emme voi tehdä enempää". Jähmetyin kauhusta ei ollut siis mahdollista päästä takaisin. Minne minä joutuisin? Kyynelvet tulvivat silmistäni epätoivo valtasi mieleni. Huone sumeni silmissäni yhä enemmän ja enemmän. Kiljuin ja yritin hapuilla ympärilläni mutta kaikki tuntui katoavan. Ei mennyt kauan, kun kaikki oli poissa. Oli vain minä ja loputon pimeys. Juoksin ja juoksin ympäriinsä yrittäen löytää takaisin tuohon juuri sumentuneeseen huoneeseen. Ympärilläni oli vain mustaa väriä. Olin kuin loputtomassa tyhjiössä. Pysähdyin ja annoin pelon ja kyynelten vallata minut. Nyyhkytykseni täytti pimeyden ja jalkani tärisivät pelosta. Taistelin pysyäkseen pystyssä, kunnes en enää jaksanut. Lyyhistyin maahan. Silloin viimeinen toivon hiven tavoitti minut. Ehkä Jumala auttaisi minua. Laitoin vapisevat käteni ristiin ja kuiskasin: "Herra auta minua. Olen eksynyt en löydä taivaan portille yksin, tarvitsen apuasi". Näin sanottuani tunsin tuulen, joka hiveli kasvojani. Avasin silmäni. Edessäni oli pienistä kivistä muodostunut polku. Nousin ylös ja astuin polulle. Lähdin kävelemään ja mitä pidemmälle pääsin sen enemmän erotin polun päässä valoa. Nopeutin tahtiani toivon raivatessa epätoivoa tieltäni. Sitten saavuin pienelle valkoisista kukista tehdylle

portille, jonka toisella puolella oli kynttilä. Pieni kynttilä hohti valoa loputtomaan pimeyteen ja kutsui minua luokseen. Astuin portin toiselle puolelle. Otin kynttilän käteeni ja jatkoin matkaani eteenpäin. Silloin tunsin että Jumala oli tullut auttamaan minua taivaan portille. En olisi enää eksyksissä.